

МАРТИН КОЛЕВ

СПАЛНЯТА

chitanka.info

Спалнята е погълнала краката ми.

Погълнала ми е и гърба, и главата, и ръцете до лактите. Теб те е погълнала без един извит правоъгълно крак, съвсем малко гръд и два набора пръсти, стиснали с удавническо упорство книгата. Сигурно твоята е по-интересна, минава ми през ума, защото долната ти устна се е отпуснала леко напред и бляскавите кафеникави зеници зад рамките на очилата се плъзгат по редовете с озаптана наслада, докато ето аз вече десет минути си лежа с томчето върху гръдния кош и, макар че да си стои на страницата, знам, че днес няма да чета повече.

Затова гледам надиплената, омачкана Спалня, която не само мен и теб без крак с малко гръд, а цялата стая е застлала като голям каймак, не сме били достатъчно нащрек да възпрем възхода ѝ от мебел с едно име към стая със същото, бързахме за работа и смотавахме чаршафите един върху друг, което е подбудило бунтовна вироглавост, ядливо триене с чаново копито по балатума, ползвайте спалнята само за любов и сън, и четене, съветваше оная южнячка психоложка с къса подстрижка, а ние улисани в двуезичие между Кортасар и дремки не сме погледнали и за секунда тази предателка Спалнята, която приютява майчински — и повече от майчински — въздишките, прозевките и ахканията, докато денем се увива търпеливо, сантим по сантим — като восъчето, което носи нещастие да си го отглеждаш вкъщи — по оставените шишенца лак, рамката на огледалото и около увитото перде, а крайниците ѝ се наместват, поемайки пространството и пода в проскързващите си, шумолящи вътрешности. Сега като съм забелязал, и то съвсем случайно, разгадавам не една мистерия: причината да ни пожълтеят всички цветя и да ги извадим от стаята или книгите да се губят като ги оставиш до леглото, или как малкото столче, на което оставяхме прането, изчезна изведнъж, а покрай него и чекмеджетата на нощното шкафче едно по едно, отдолу нагоре...

Захлопването на книгата ти прекъсва този влудяващ монолог. Захапал съм крайчеца на чаршафите и стрелкам подозрителен поглед наоколо. А ти се прозяваш глухо, потъркваш раздразнените от взирането лигавици, разтягаш врата си назад. Връзваш на възел чаршафа над виещите си гърди и отваряш вратата на терасата, а постелята се сурва след теб като булчински воал, сядаш на кафявия стол и качваш единия си крак на парапета. Облегнат, изтегнат, спокоен

крак — същински саксофон, от който направлявам звученето на устата ти. Докато му режеш ноктите, аз отивам до банята.

Капката продължава да се насъбира, поема шум и светлина и се подготвя за края си — пръсването по повърхността на чинията с остатъци от вечеря, днес като че да е било мой ред да мия съдовете. Пикая унесен от непосилната лекота на горещите вечери като тази, а в главата ми Спалнята почва да расте с неприлична скорост, излиза и на терасата, където сега с войнишка мълчалива сериозност си режеш ноктите, от другата страна прониква в гардеробите, скрити зъби раздират дрехите, скрити шевове ги правят на кръпки. Бутам с лакът една стъклена чаша и тя се пръска на пода. Навеждам се да събера парчетата, все още тъжен, че спалнята ни е надхитрила — месестата й утроба е изхвърляла един през друг смотани на кълбета чаршафи, какво плодородно женище, докато твоето малко телце се мъчи осем години вече да отдаде живот. Наплисквам си лицето с вода и затягам, колкото мога, кранчетата, след това се връщам към проклетата стая, следвайки обратно чаршафа, който е вързан за осеяния ми с белези глезен.

Подготовката за сън има навика на разчистване на сцена след постановка — мием си зъбите, лягаме, риторична целувка и смотолевена „лека нощ“, загасяме нощните лампи едновременно, ставам да заключа вратата към коридора, че се блъска от течението, ти отваряш тази на терасата, защото е горещо и няма светлина да подкани комарите. Тази ритуалност ме забавлява изключително, а всъщност и няма друг начин да бъде приета с подсмивване.

Следващият ритуал е да лежим обърнати един към друг петнайсетина минути и да си се обърнем с гръб пак по команда. Според червения циферблат на часовника на тоалетката ти ни остават седем минути близост. Какъв свят, помислям си, червен циферблат да отброява срока на желанието, но петнайсет минус седем пак не е зле и протягам тихо поглед към фигурата ти. Дори насън брадичката ти се вири гордо — също като гърдите, като свитите нагоре лакти и напред колене, разхождам очи по тялото ти, оставяйки малки вдлъбнатини в нагрятото мляко от кожа. Ще ми се точно сега да оближа каймака от повърхността ти, да полепне на парченца от какавида по езика ми и да премлясна от екстаз. Така като те гледам се задъхвам тежко, макар че от течението нахлува лек ветреца, приплъзвам ръце по завивката си и

почвам да я увивам на въже. Твоето дишане е спокойно, надига едва забележимо коремчето и раменете, докато въжето се увива от затягане си представям слаба светлина, избледняваща по малко с всеки душ, която показва къде са те докосвали нечии анонимни ръце, скреж от наболи устни, резки от отрязани нокти, отпечатъци от настръхнала кожа, някои блестят отпреди, а други — след мен, защото колко ли преди мен са лежали от лявата страна на спалнята и колко му е да не бъде последният, но за теб това е без значение, докато можеш да дишаш спокойно с отразени по бузата ти червени цифри, опъвам с ръце въжето и го увивам около врата ти, но ти отваряш очи, защото само си се преструвала, и се хвърляш върху мен с една пухкава възглавница, и изглеждаме почти като садо-мазо двойка в сублимния момент — мъжът се души между две възглавници, а жената го язди с навит около врата чаршаф, и двамата се борят все едно за единствения половин литър въздух и въртят глави наляво-надясно като на песен на „сюзи енд дъ беншийс“, само че в ушите си не чуват друго, освен бучене, свистене като кипяща млековарка, и падат едновременно почти един върху друг, заспали завинаги след най-хубавия садо-мазо секс.

Лежим от двайсетина минути мъртви, когато пипалата на чудовището най-сетне почват да се разхлабват, изсулват се от телата и крайниците ни, а двата матрака се надигат плавно откъм краищата на леглото. Процепът между тях пропуска къркорецо съскане и си представям странните езици, превити от възбуда, които очакват вкуса на господарите на Спалнята. Още преди да извикам „Сега!“ двамата скачаме и почваме да се набираме нагоре по нетрайните ръбове, а матраците продължават да се повдигат като гладни челюсти и отдолу езиците подивяват и се протягат към нашия свят. С противен мазен звук няколко тънки червеникави ленти успяват да излязат от устата и да се увият около глезените ни, задърпват ни надолу и няма за кога да отлагаме тайния коз — изкарвам застопореното с ластика на боксерките стъкло от счупена чаша, а ти успяваш да стигнеш с ръка ножчето за извиване на мигли от тоалетката. Забиваме отчаяните си оръжия в грапавите езици и в лианите от чаршафи, които обезсилват ръцете ни. Сподавени гърлени въздишки съпровождат отстъплението на езиците надолу в търбуха на Спалнята и лакомата паст бавно се затваря. Ние сме радостно запъхтени и тръгваме навън, но чаршафите се движат под краката ни и заветните врати за бягство — от моята

страна към коридора, от твоята към терасата — не се доближават и с метър. Виждам как с ножчето си почваш да пориш чаршафите, клякам и забивам острия ръб на стъклото — постелята ни се разкъсва бавно, но красиво. В права линия.

За съжаление ние сме били просто двама влюбени, затворени в рая на стаята си, а сега сме двама съпрузи, обречени на чанов затвор, никой не се е сетил да закачи по вратите на спалните едно „надежда всяка оставете!“. Режейки безкрайните завивки, на четири крака се опитваме да пролазим към пода, аз по някакъв начин се изправям и скачам към гардеробите, но матракът се надува нагоре като ужилен и по средата на скока си забивам брадичка в мекото. Изправям се отново, но битката е вече наполовина загубена, защото отчаянието ми е взело превес, чувам хлипането ти — ти, толкова силна и непоколебима, но пружините вече са взели да изскачат от плюша и израстват в бодлива ограда по ръбовете на леглото, краката ти потъват в къдрици желязо и капчици кръв поникват от разранените белези.

Клатушкац се като на палуба по време на буря, стигам до твоята половина и те измъквам от пружините. Казвам ти, че всичко ще бъде наред, и лягаме, остарели и безнадеждни между ръждивия плет, а окъсаните, окървавени от езици и крака чаршафи потъват между матраците. Нови, здрави, чисто бели постели и завивки плъзват около нас, а няколко перушинки се приземяват върху корема ми. След малко ще се чуе онова тихо жужене, с което Спалнята ни успокоява като сме разстроени. Пружините ще се приберат бавно обратно под нас, а ние ще се обърнем на противоположни страни, упоени от сънищата на Спалнята, сънища със ставане рано за работа, пътуване по тролеи в жегата и избиране на вечеря в супера, сънища, които изтриват невероятните прозрения за затвор от чан и памук. В просъница си помислям: „Сега наново ще мъдрим стратегия за бягство и другата седмица пак ще се убием или ще захъркаме шумно, а Спалнята ще си отпусне пипалата и ще се престори на измамена... Сигурно най обича опитите ни за бягство — защото знае всичките ни трикове и усеща с каква надежда бият сърцата ни, тъкмо когато инсценираме смърт... Като майка... повече от майка.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.